

JOHN AUGUST

ARLO FINCH

I FLAMMERNES DAL

På dansk ved John Lysmand

Alvilda

Arlo Finch i flammernes dal

er oversat fra engelsk efter

ARLO FINCH IN THE VALLEY OF FIRE

Text copyright © 2018 John August

By arrangement with Writers House, New York and Ia Atterholm Agency, Sweden.

First published in 2018 by Roaring Books Press, New York.

Dansk udgave: © 2018 Forlaget Alvilda, København

Omslagsillustration: Vivienne To

Omslagsdesign: Elizabeth H. Clark

Dansk omslagsversionering: Kathinka Fennestad

Bogen er sat med Garamond af Birgitte Herkild

1. udgave, 1. oplag

Trykt 2018 af CPI Clausen & Bosse, Leck

ISBN 9788771659078

www.alvilda.dk

Al visdom begynder med undren.

– SOKRATES, formentlig

Denne bog er tilegnet rangers og
opdagelsesrejsende – dem, jeg voksede op med, såvel som dem,
der giver mig inspiration hver eneste dag.

J.A.

— 1 —

PINE MOUNTAIN

DET LIGNEDE SLET ikke et hus.

Vist havde det da en masse af de ting, man regner med at se på et hus – tagspåner, vinduer, mursten – men de hang ligesom ikke sammen på en husagtig måde. Det var mere, som om det hele lænede sig op ad den skovklædte skråning som en bunke byggematerialer, der var blevet tilovers fra en byggeplads.

Til venstre sad der en dør to meter oppe, uden at nogen trappe førte op til den. På anden sal flagrede blå presenninger i efterårsbrisen og afslørede et tomt værelses trækonstruktion. Hoveddøren gemte sig i skyggen af en veranda, der var ved at falde sammen.

Fra bagsædet af sin mors bil noterede Arlo Finch sig alle de detaljer – de skjulte såvel som de synlige – der kunne blive til ulykker.

Hans søster, Jaycee, satte ord på: ”Det ligner et hus, hvor en eller anden er blevet myrdet.”

Deres mor slukkede for motoren og løsnede sikkerheds-selen. Arlo var klar over, at hun talte til tre. Mor talte ofte til tre

for tiden. ”Vær nu lidt positiv, ikke? Det *ligner* ikke kun et hus. Det *er* faktisk et hus.”

”Det er jeg nu ikke så sikker på,” sagde Arlo.

De havde siddet i bilen i seks timer – plus de sidste tre dage – så i det mindste følte det godt at komme ud og få strakt benene. Den klare sol og den kølige vind følte forfriskende, lidt ligesom at hoppe i et svømmebassin uden at blive våd.

Duften fik Arlo til at tænke på den vinter, de boede i Philadelphia, og de fik et rigtigt juletræ fra den tomme grund nede ved siden af benzintanken. Heroppe i Colorados bjerge var der juletræer, uanset hvor han kiggede hen, men de var alle sammen meget større. De svajede sagte mod den blege blå himmel.

Deres mor låste traileren op.

”Jeg skal tisse,” sagde Jaycee.

”Det skal jeg også,” sagde Arlo.

”Jamen så gå indenfor,” sagde deres mor. ”Jeg er sikker på, jeres onkel bliver glad for at se jer.”

Arlo fulgte efter sin søster hen til den knagende veranda, forbi et rustent jerngelænder og bunker af mosklædte sten.

Jaycee var femten år gammel og solidt bygget ligesom de kvinder, man ser på tv, når der er kuglestødning og den slags. Da de boede i Philadelphia og i Chicago, tilbragte hun det meste af tiden på sit værelse, hvor hun så videoer på sin computer og farvede sit hår i forskellige farver. Hun kom kun ud til måltiderne og sukkede hver gang opgivende, som om det var en næsten uoverskuelig opgave.

Arlo Finch var lige fyldt tolv, men han så yngre ud. Han var lille og havde sort hår, der altid så lidt forpjusket ud. Hans venstre øje var brunt, mens det højre var smaragdgrønt. Den medicinske betegnelse var *iris-heterokromi*, hvilket fik det til at lyde som en sygdom eller en magisk besværgelse, men det var ingen af delene. *Det*

er bare sådan, det er, sagde hans mor. Ligesom når nogen mennesker har grønne øjne, og andre har brune. Du har bare et af hvert. Nogle af hans lærere gik ud fra, at hans usædvanlige øjne var årsagen til, at han havde læsevanskeligheder, men lægerne sagde, at der ikke var noget i vejen med hans syn. Det var Arlos hjerne, der havde problemer med ordene.

Men han kunne sagtens læse skiltet på hoveddøren:

ADVOKATER VIL BLIVE SKUDT OG U DSTOPPET!

Jaycee bankede på. Døren svingede langsomt op. Den var ikke engang låst.

”Onkel Wade?” kaldte hun.

Intet svar. ”Hallo?” forsøgte Arlo sig, uden at hæve stemmen.

Indenfor var huset rodet, men det lignede ikke et gerningssted. Han kunne se trappen op til første sal, og den var fyldt med stabler af bøger og æsker og stumper af gammelt jern. Dagligstuen til venstre var møbleret med tre gamle sofaer og en gyngestol med bunden i vejret. Til højre var et spisebord fyldt op med femten udstoppede dyr af den slags, man ser på museer og i skolens biologilokale. Ørne og ræve og vaskebjørne med stirrende glasøjne, sat på bordet, som om tiden pludselig var gået i stå.

Okay, måske var huset alligevel en lille smule uhyggeligt. Men Jaycee lod ikke til at være skræmt. Hun slog døren op og vadede lige ind.

”Hey, det er privat område,” hviskede Arlo.

”Ja,” svarede hans søster. ”Og det er mor, der ejer det.” Hun styrede målbevidst gennem stuen og skubbede sig igennem en svingdør.

Teknisk set havde Jaycee vel ret. Så vidt Arlo kunne forstå, havde deres mor arvet huset, dengang deres bedsteforældre døde. Men

onkel Wade boede her, og det havde han altid gjort. Det var hans navneskilt på døren, og det var hans døde dyr på bordet. Arvelovens detaljer kunne de diskutere på et andet tidspunkt.

Men Arlo skulle stadig tisse. Han fulgte efter Jaycee gennem svingdøren.

Køkkenet var mørkt og rodet. På køkkenbordet stod fem åbne æsker med havregryn, cornflakes og mysli side om side. En visse plante hang over vasken, hvor et par tallerkner stod stablet i fedtet vand.

Vejen fra køkkenet til badeværelset gik gennem en mellemgang (pas på trinnet), der så ud til engang at have været udendørs. Arlo stod uden for døren og skiftede vægten fra det ene ben til det andet, mens han ventede på, at Jaycee skulle blive færdig.

Så hørte han en taktfast knirken.

Nogen var på vej ned ad trappen. Som om han pludselig havde fået røntgenblik, havde Arlo en klar fornemmelse af, hvor fødderne landede, skridt for skridt. Lyden ændrede sig, da de tunge fødder krydsede gulvet i spisestuen. Og så, nøjagtigt i det øjeblik, Arlo forventede det, gik døren til spisestuen op.

Men det, han så, var ikke lige, hvad han havde forventet.

De tunge skridt tilhørte en mand, men han lignede mere en bjørn, som havde slidt det meste af pelsen af. Han havde joggingbukser på, tykke briller og en alt for stor T-shirt med en plet, der til forveksling lignede Wisconsin. (Arlo var god til geografi).

Arlo havde aldrig før mødt sin onkel Wade, men han var ikke i tvivl om, at det var ham. På billederne af ham i mors gamle fotoalbum havde han det samme uglede, blegrøde hår.

Hans onkel kneb øjnene sammen på en måde, så Arlo ikke var helt sikker på, at han havde set ham. Men så gryntede bjørnemanden: ”Godmorgen.”

”Klokken er altså tre om eftermiddagen.” Arlo sagde det kun for at være hjælpsom, men han kunne godt selv høre, at det måske kunne opfattes som flabet.

Onkel Wade pegede på døren. ”Hvem er derude? Celeste?”

Celeste var deres mor. Arlo rystede på hovedet. ”Jaycee.”

”Du er Arlo.”

Arlo nikkede.

Der blev trukket ud i toilettet.

Der blev vasket hænder.

”Kommer du godt ud af det med din søster?” spurgte hans onkel.

”Ja, for det meste.”

”Du er heldig. Min søster driver mig til vanvid. Det har hun altid gjort.”

Onkel Wade havde kun én søster, så det måtte være Arlos mor, han talte om. Det her var ikke nogen god start.

Badeværelsesdøren gik op. Wade gennede Jaycee ud, inden han selv gik ind og smækkede døren bag sig. Arlo måtte altså vente lidt endnu, før han kunne komme til at tisse.

Huset havde kun ét badeværelse, men der var masser af rum ovenpå. Jaycee okkuperede straks et værelse bagest i huset. Det var mørkt og lugtede vådt, men døren havde en lås, der virkede.

Arlo tog det rum, der havde været mors pigeværelse. Blomsterne på tapetet var så falmede, at de lignede støvede snefnug. Sengefjedrene knirkede, men madrassen var blødere end den, han havde haft i Chicago, og feltsengen i Philadelphia.

Vinduet havde udsigt over indkørslen, træerne og de forrevne, sneklædte bjerge i det fjerne. Men det var ikke udsigten, der havde fået Arlo til at vælge værelset.

Han mente, at vinduerne ville være den bedste udvej. Han kunne

komme hurtigt væk, hvis huset pludselig styrtede sammen, eller der gik ild i det, eller en bjergløve kom ind gennem det uhyggelige, halvfærdige værelse for enden af gangen. Han kunne ganske enkelt binde et reb til radiatoren og klatre ned ad det. Og skulle han være så uheldig at komme til skade, så ville han sandsynligvis slippe med en brækket ankel.

Der var engang en skolepsykolog, der spurgte Arlo, hvorfor han gik og forestillede sig usandsynlige katastrofer, som for eksempel en tsunami på Michigansøen, eller at tyngdekraften pludselig holdt op med at virke. Var det virkelig noget, han gik og var bange for? *Nej*, sagde Arlo. *For jeg ved, hvad jeg vil gøre, hvis det sker.*

Det eneste, han var bange for, var at være uforberedt.

Hans far var ligesådan. Han lagde også planer for det uventede. *Hvis du ikke har en plan B, så er din planlægning ikke god nok.* Men lige siden hans far rejste – meget pludseligt og uden tid til at sige farvel – havde det været det uforudsigelige, der holdt Arlo vågen om natten – den ubestemmelige frygt for en forfærdelig fare, han ikke havde været i stand til at forestille sig.

Hans mor og søster behøvede ikke at bekymre sig, for det skulle han nok gøre for dem. Det var en opgave, han tog alvorligt.

Arlo besluttede sig for, at han måtte lære, hvilke knuder der var bedst egnet, når man skulle binde lagner sammen. Og han måtte anskaffe sig en trillefløjte, så han kunne advare resten af familien om klippeskredet. (Han regnede med, at et klippeskred var den største fare på Pine Mountain, eftersom de havde passeret så mange advarselsskilte om dem på vejen herop).

Solen var ved at gå ned, og skyggerne blev lange på hans værelse. Snefnugblomsterne på tapetet glitrede sært i skumringens lyserøde skær.

Arlo overvejede, om han havde husket at undersøge jorden lige

neden for vinduet ordentligt. Hvad nu, hvis den var fuld af rustne søm eller glasskår? Forsigtigt lænede han sig ud ad vinduet, så han kunne se lodret ned. Og det var bestemt ikke nogen dårlig idé, kunne han straks se. Fem meter under vinduet stod en busk med lange, spidse torne. Ikke så slem som den kaktus, han havde et ubehageligt møde med i Carlsbad, eller yuccaen fra Yuma, men absolut værd at tage sig i agt for. Han gik ned for at undersøge den nærmere.

Arlos mor var taget ind til byen for at aflevere traileren. Hans søster havde låst sin dør og hørte musik, mens hun pakkede ud. Onkel Wade var i sit værksted. Så Arlo var alene, da han undersøgte den tornede plante neden for vinduet. Men det var han så alligevel ikke.

Tyve meter fra ham, henne ved indkørslen, stod en hund og holdt øje med ham. Arlo gik ud fra, at det ikke var en præriehund eller en ulv, men eftersom han aldrig havde set en præriehund eller en ulv i virkeligheden, kunne han ikke være helt sikker. Men den havde halsbånd på, så den måtte tilhøre en eller anden.

Arlo var klar over, at man skulle være forsigtig med fremmede hunde, men denne her lod ikke til at være farlig, bare nysgerrig.

Arlo passede på ikke at skjule sine hænder, da han langsomt nærmede sig hunden. Hunden lagde hovedet på skrå. Den logrede med halen. Men da han krydsede en usynlig linje, trak den sig lidt tilbage.

”Nåh,” sagde Arlo. ”Du skal ikke være bange.” Han satte sig på knæ og prøvede at lokke hunden nærmere.

Pludselig vendte hunden sig mod et sted i indkørslen, hvor der ikke var noget som helst at se, og så ud til at have glemt alt om Arlo. Den gjorde front mod en usynlig trussel, rejste børster, blottede tænder og gøede.

Bortset fra at der ikke kom en lyd fra den. Det var, ligesom når

man ser tv, og lyden er skruet helt ned. Arlo kunne *se*, at hunden gøede, men han kunne ikke høre den.

Arlo havde engang læst, at der var en bestemt egyptisk hundrace, der ikke gøede, men han kunne ikke lige forestille sig, at det var tilfældet her.

Nu så det ud, som om hunden havde skræmt den usynlige trussel på flugt, og den fik travlt med at løbe efter den. Arlo sad tilbage på knæ i gruset.

Hans onkel var ved at sætte en hængelås på døren til værkstedet. Arlo spurgte ham, hvad hunden hed.

”Hunden? Hvilken hund?” spurgte onkel Wade, tydeligvis en smule forvirret.

Arlo beskrev hunden og dens tavse gøen og sagde, at den var forsvundet ind i skoven.

”Nåh, det må have været Cooper. Og du *så* ham? Det er ellers længe siden.”

”Hvem ejer ham?” spurgte Arlo.

”Han var vores hund, men det er længe siden.”

”Løb han sin vej?”

”Næh, han døde,” sagde onkel Wade. ”Han var temmelig gammel, og du ved, hunde lever jo ikke så forfærdelig længe.”

Arlo brugte lige et øjeblik på at overveje, om han havde hørt rigtigt. Han kiggede på onklens ansigt for at se, om der var antydningen af et smil, men det var der ikke.

”Hvis han er død, hvordan kan det så være, at jeg kan se ham?”

Onkel Wade klipsede nøglerne tilbage i sit bælte. ”Har din mor slet ikke fortalt dig noget om den slags?”

Arlo rystede på hovedet.

”Nah, hun kan nok ikke huske det. Tingene er anderledes heroppe

i bjergene. Hverken værre eller bedre, bare anderledes. Det tager nok lidt tid at vænne sig til, vil jeg tro. Men du skal nok finde ud af det.”

Lyden af bildæk i indkørslen fik dem til at vende sig om. Arlos mor var tilbage med sin stationcar, men uden traileren. Forlygterne fik dem til at knibe øjnene sammen.

”Men indtil videre er det nok bedst, hvis du holder dig væk fra skoven,” sagde onkel Wade. ”Bare for en sikkerheds skyld.”

Arlos mor var steget ud af bilen. ”Hjælper du mig lige med at bære ind, Arlo?” råbte hun.

”Hvad er der i skoven?” spurgte Arlo sin onkel.

”Jamen det er det samme igen. Ikke dårligt, ikke godt. Bare farligt, hvis man ikke er forberedt.”

— 2 —

RIMELIGE SPØRGSMÅL

MENUEN STOD PÅ spaghetti den aften, og Arlos mor havde husket at købe den sovs, Arlo bedst kunne lide.

Han var nødt til at bruge en plasticgaffel, for onkel Wade havde kun tre rigtige gaffer, og mælken var i en tyk glasflaske i stedet for en mælkekarton, men Arlo beklagede sig ikke. For ham var det den første ordentlige middag i lang tid.

De spiste ved bordet, mens onkel Wades udstoppede dyr holdt øje med dem fra gulvet.

Arlo lærte et nyt ord. *Taksidermist*. Det var, hvad onkel Wade kaldte sig. En person, som tager et dødt dyr og får det til at se ud, som om det er levende, ved at fylde det med savsmuld og træuld og sy det sammen igen. Onkel Wade gjorde det mod betaling, men for ham var det en lidenskab og en kunst – og Arlo og Jaycee fik strenge ordrer om aldrig at gå ind i hans værksted. Der var giftige kemikalier derinde, forklarede onkel Wade, og skarpe knive og farligt maskineri. Jaycee og Arlo lovede ham, at de nok skulle holde sig væk.

Jaycee spurgte, om hun kunne få passwordet til wifi'en. Onkel Wade svarede, at huset ikke havde internet. Det lå lidt for langt ude på landet til den slags, og i øvrigt havde han aldrig fattet, hvad det skulle gøre godt for.

Arlo havde engang set en film, hvor et uhyre, der hed Medusa, kunne forvandle en mand til sten bare ved at stirre på ham. Det var præcis sådan, Jaycee sad og stirrede på onkel Wade. Men onkel Wade blev ikke forvandlet til sten. Han øste bare lidt mere spaghetti over på sin tallerken og lagde overhovedet ikke mærke til hendes forstenende stirren.

Jaycee så desperat på deres mor.

”Jeg beklager, Jaycee,” sagde hun. ”Sådan er det bare. Tror du ikke, du kan bruge din mobil?”

”Min mobil? Den virker da heller ikke. Det er alle de åndssvage bjerge.”

Onkel Wade pegede på en telefon, der hang på køkkenvæggen. En af de gamle slags, med en lang, snoet ledning i røret. ”Telefonen dér fungerer fint. Bare hold samtalerne under fem minutter, så mine kunder har en chance for at komme igennem.”

Jaycee så ud, som om hun var lige ved at græde. Eller eksplodere. Eller begge dele. Mor prøvede at berolige hende. ”Der er dækning inde i byen. Jeg prøvede nede hos købmanden, og der var tre streger. Og skolen må jo have internet, så eleverne kan lave noget research.”

”Og vi har også et leksikon,” sagde onkel Wade. ”Et rigtig godt et, med guldkanter og det hele. M er i to bind, og det ene af dem mangler. Så hvis du skal skrive stil om Montana, så er det bare ærgerligt. Men Mississippi eller Missouri eller Michigan skulle ikke være noget problem.”

Arlo løftede en hånd, mens onkel Wade talte. Han havde et

spørgsmål, som det var vigtigt at få stillet. Hans mor nikkede til ham.

”Hvis vi ikke har internet, hvordan skal vi så tale med far?” spurgte han.

Arlo og Jaycees far var i Kina. Der havde han været de sidste tre år, siden FBI var dukket op på hans kontor i Philadelphia for at anholde ham. Det lykkedes dem ikke, for han var allerede på vej ud af landet. Myndighederne sagde, at deres far havde overtrådt loven ved at bruge computere til at bryde hemmelige koder. Der var en masse mennesker, der sagde, at det, Arlos far havde gjort, ikke var nogen forbrydelse, men nu var han nødt til at holde sig væk fra USA for ikke at blive arresteret.

Så han var i Kina *på ubestemt tid*, hvilket Arlo havde fundet ud af betød ”for altid – mere eller mindre”.

Og det var sådan, det føltes: *endeløst og midlertidigt*.

Arlos familie havde altid flyttet temmelig meget omkring, men siden hans far tog af sted, flyttede de oftere end før. Først Philadelphia og så Chicago – små lejligheder og huse, som de måtte dele med fremmede. Da han begyndte i skole nummer tre, opgav han at få nye venner. De skulle sikkert snart flytte igen, så det var ikke ulejligheden værd.

Det eneste, der aldrig ændrede sig, var samtalerne med far. Hver søndag formiddag havde de en videochat med ham. Han havde en lille lejlighed i Guangzhou, og han plejede at stille sin laptop i vindueskarmen, så de kunne se byens lys – for det var mørkt i Kina – og fortælle Arlo om alle de besynderlige ting, han havde fået at spise, og spørge ham, hvordan det gik i skolen. Hans far lærte ham ord og små sætninger på kinesisk, og noget af det skulle han endelig ikke sige, hvis han mødte en kineser, for det betød *dumme svin* og sådan noget.

Så hvordan skulle de bære sig ad med at snakke med far, hvis de ikke havde internet?

”Vi skal nok finde ud af noget,” sagde hans mor.

I det samme blinkede lyset et par gange, inden det forsvandt helt. Der var bælgmørkt i stuen, bortset fra det blege månelys, der strømmede ind gennem glasskydedøren.

”Det er bare vinden,” sagde onkel Wade. ”Strømmen kommer tilbage lige om et øjeblik.”

Arlo begyndte at tælle lydløst. Han kunne høre sin onkels spaghettigaffel dreje rundt på tallerkenen. Han kunne høre lyden af Jaycees åndedræt og af sin mors stol, der knagede. Og bag ved det hele kunne han høre vinduerne klirre i vinden.

Arlo stoppede, da han havde talt til halvtreds. Lyset var ikke vendt tilbage.

”Jeg henter lige et par lygter,” sagde onkel Wade og rejste sig fra bordet.

Jaycee og Arlo vaskede op i skæret fra en batterilampe.

”Mor er altså ved at gå helt fra snøvsen,” sagde Jaycee, mens hun skyllede en tallerken af.

”Nej, hun er ikke,” svarede Arlo. Deres mor kunne ikke gå fra snøvsen, for det var præcis, hvad Jaycee havde sagt en uge før i Chicago. Og når man er gået fra noget, så kan man ikke gå fra det en gang til.

Arlo var ikke helt sikker på, hvad ”snøvsen” egentlig var, men det kunne have noget at gøre med, at deres mor havde kastet en stol gennem et vindue. Eller muligvis *mod* et vindue. Han vidste, at der var sket noget med en stol, et vindue og et eller andet forholdsord, og at det var så slemt, at mor ikke længere kunne arbejde for forsikringsselskabet. Blot et par dage senere havde de solgt deres

møbler online og lejet den trailer, som skulle bringe resten af deres jordiske gods til Colorado.

”Arlo,” sagde Jaycee med lav stemme, hvilket betød, at det her var vigtigt. ”Vi bliver nødt til at hjælpe meget mere til nu. Mor har nok at slås med, så det er vigtigt, at vi ikke giver hende mere at spekulere på. Så hvis der dukker noget op, så må vi lade hende være i fred og selv finde ud af at løse problemet.”

Arlo var rystet. Kunne det virkelig passe, at hans søster sagde sådan noget? Var det den Jaycee, som nær havde fået et hysterisk anfald over, at hun ikke kunne bruge sin telefon? Som råbte og skreg ad deres mor mindst to gange om ugen, for det meste over et eller andet med respekt og ansvarlighed? Og nu syntes hun lige, hun skulle belære Arlo om at vise hensyn?

”Det siger jo sig selv, at mor ikke har lyst til at være her,” fortsatte Jaycee. ”Ellers havde hun da valgt den løsning for flere år siden. Vi er her, fordi det var den eneste mulighed, hvis vi ikke ville sættes på gaden.”

”Så slemt kan det vel ikke være,” sagde Arlo. ”Far sender så mange penge, han kan.”

”Ja, men det er ikke nok. Det er derfor, jeg bliver nødt til at få et job efter skoletid.”

”Et job? Hvad slags job?”

”Det ved jeg ikke. Ekspedere i en butik eller sådan noget.”

”Jamen du kan jo ikke fordrage andre mennesker.”

Jaycee blev ikke fornærmet. ”Vi må alle sammen hjælpe til. Hvis du bliver mobbet i skolen, så må du selv klare det. Og hvis du begynder at høre stemmer igen, så lad, som om du ikke hører dem.”

”Det er altså længe siden, jeg har hørt stemmer.”

”Det er godt,” sagde Jaycee. ”For mor kan bare ikke klare mere lige nu.”

Arlo skulle ikke puttes, det var han blevet for gammel til. Men han havde ikke noget imod, at hans mor gik med ham op, så hun kunne se, hvordan han havde pakket ud.

I lommelygtens skær viste han hende, hvordan han havde sorteret sit tøj fra top til tå, med trøjer og huer i den øverste skuffe, bukser i den midterste og sokker og undertøj i den nederste. Det ville selvfølgelig have været mere logisk at have undertøjet i midterskuffen, men der var bedre plads i den nederste. Og desuden tog han ofte sokker og undertøj på samtidigt, så på den måde var der en skuffe mindre at åbne.

Mor gav ham ret i, at det lød fornuftigt.

”Ved du, hvad jeg tænkte på, Arlo?” sagde hun. ”Der er en kaffebarende inde i byen, der har rigtig gode pandekager, og jeg tør vædde på, at de også har wi-fi. Måske kunne vi tage laptoppen med derind søndag morgen og ringe far op. Det ville være, ligesom hvis vi spiste morgenmad sammen.”

Arlo syntes, det var en glimrende idé. Og ovenikøbet lød det som en af den slags idéer, hans mor var god til at komme med, hvor hun kombinerede noget rart (pandekager) med noget vigtigt (at tale med far).

Måske var det et tegn på, at hun var ved at komme tilbage til den dér ”snøvs”.

Han ville have fortalt hende om den hund, han så – den, som onkel Wade sagde var død – men han ville ikke sige noget, der måske kunne gøre hende bekymret, så da han lagde sig i sin næsten for bløde seng, besluttede han at formulere det som et spørgsmål: ”Har du nogen sinde haft en hund, mor?”

Hans mor sad på sengekanten kun oplyst af månen, der lyste ind gennem vinduet. ”Dengang jeg var på college, havde vi en hund på vores værelse – en herreløs hund, vi havde fundet. Vi kaldte hende

Rosie, og hun blev en slags maskot for os. Hver gang vi holdt fest, så var hun med på næsten hvert eneste billede. Jeg flyttede hjem igen, da jeg havde taget min eksamen, men Rosie blev boende, sammen med det næste hold. Det var dér, hun hørte til.”

”Og dengang du boede her som barn,” fortsatte Arlo, ”havde du så en hund dengang?”

”Ja, på en måde. Han kunne bedst lide at være ude. Han kom kun ind i varmen, når der var snestorm. Og når han endelig kom indenfor, så plejede han at gemme sig et eller andet sted.”

”Hvad hed han?” spurgte Arlo.

”Cooper,” svarede hun.

Arlos hjerte slog et ekstra slag. Det var ikke noget, hans onkel havde fundet på. Der *var* virkelig en hund, der hed Cooper. Og det var den, han havde set.

”Hvorfor spørger du?”

Arlo vidste ikke rigtig, hvad han skulle svare uden at komme til at sige for meget. Men heldigvis fortsatte hans mor. ”Du synes måske, vi skulle have en hund? For det kunne vi vel egentlig godt. Her er jo nok plads. Men tror du ikke, vi skal vente, til vi er faldet lidt mere til? Til vi har købt et par gaffer og fået vasket vores tøj?”

Arlo var helt enig.

Hans mor rettede på håret. ”Jeg ved godt, det kan være skræmmende at være et helt nyt sted. Ny skole. Nye venner. Men vi er efterhånden ved at være gode til det, er vi ikke?” Arlo smilede. ”Og jeg har på fornemmelsen, at vi bliver rigtig glade for at være her. Jeg ved godt, huset ser lidt mølædt ud, men det er solidt nok. Her er trygt og rart.”

Hun spurgte ham, om han ville beholde lommelygten indtil næste morgen, og det var han glad for; han ville selv have spurg, hvis han ikke havde været for genert. Hun kyssede ham på panden,

og han lyste for hende, så hun kunne finde døren. Lige inden hun lukkede den, spurgte han hende. ”Er der også trygt og rart i skoven?”

Hun stoppede op og tænkte sig om et øjeblik. ”Selvfølgelig er der det,” svarede hun. ”Hvis bare du ikke går længere væk, end at du kan se huset. Vi kan jo ikke have, at du går hen og farer vild.”

Hun sendte ham et fingerkys og lukkede forsigtigt døren.

Et øjeblik efter stod Arlo lige så forsigtigt ud af sengen og åbnede vinduet.

Månen var næsten fuld. Men selv om den lyste klart, så endte lyset, hvor skoven begyndte. Det eneste, som forstyrrede dens mur af mørke, var den svage vind.

Han kunne høre fugle i skoven med sære stemmer, han ikke genkendte, og en bil et sted i det fjerne.

Hans lygte oplyste området lige under vinduet, men lyset kunne ikke nå hen til der, hvor han havde set hunden. Han forestillede sig, hvordan sceneriet ville se ud fra den anden side, hvis en eller anden kiggede ud fra skovbrynet: et mørkt hus med et skarpt lys fra et vindue på første sal.

Det kunne måske ligne en invitation.

Arlo slukkede lygten, lukkede vinduet og trak gardinet for. Så gik han i seng og sov hele natten uden at drømme.

3

SKOLEN

BYEN PINE MOUNTAIN var så lille, at man var nødt til at zoome ind og zoome ind på kortet for at finde den. Men så kunne man sandelig også se en lillebitte prik midt inde i en meget stor skov. Og den eneste måde at komme til Pine Mountain på var at følge en smal vej, der snoede sig op og ned og rundt omkring, som om ham, der havde tegnet kortet, var gået amok med en farveblyant.

Og så var byen ikke engang placeret det rigtige sted på kortet. Pine Mountain var opstået omkring en blandet landhandel, der havde tjent gode penge på at sælge hakker og spader og minelygter. Men hele byen blev skyllet væk af en flodbølge og genopbygget højere oppe ad bjergsiden, hvor den var i sikkerhed for Big Stevens River. Souvenirshoppen, der også fungerede som posthus og slikbutik, var det eneste af byens oprindelige huse. Resten var et tilfældigt sammenrend af små butikker, hytter med bliktag og A-huse.

Pine Mountain havde ét lyskryds, ét busstoppested og én skole – og det hele var samlet på ét sted.

Skolen var en lav murstensbygning med et kæmpestort skibsanker foran. Arlo undrede sig over, at en skole højt oppe i bjergene havde et anker som vartegn, men hans mor forklarede, at en eller anden berømt admiral var vokset op i byen og havde kæmpet i Anden Verdenskrig. Arlos mor havde gået på samme skole, da hun var barn, og hun havde faktisk mødt admiralen, dengang ankeret blev stillet op.

Arlo prøvede at forestille sig sin mor som lille pige, men det var umuligt. Ankeret var rustent. Hans mor var endnu ældre end ankeret.

Skolen havde fra første til ottende klasse plus en børnehaveklasse. Jaycee gik i niende, så hun måtte tage bussen de femogtyve kilometer til Havlick. Arlo var glad for, at de ikke gik på samme skole, men lidt skuffet over at skulle gå i grundskolen. I Chicago havde det været anderledes; sjette klasse var en del af mellemskolen, som havde sin egen bygning.

Arlo sad på skolens kontor, mens hans mor udfyldte papirer. Han havde ondt i fødderne. Hans sneakers var lidt for små, men han ville ikke beklage sig.

Lige til venstre kunne han se ind til skolesygeplejersken, og dér fik han sit første glimt af Henry Wu, som var dækket af noget klæbrigt, violet stads.

Det skulle ikke vare længe, før Arlo fandt ud af, at Henry Wu stort set aldrig blev kaldt andet end Wu, fordi der var tre andre Henryer i hans klasse.

Det klæbrige stads sad i Wus hår og øjne og ører og mund. Det boblede ud af hans næse, når han trak vejret.

Men hvad der var endnu mere mærkeligt end stadset, var den lyd, det frembragte. Hver gang Wu bevægede sig, lød det, som om han havde bjælder på. Hundredvis af sølvbjælder. Det fik Arlo til

at tænke på jul og vindharper og pinballmaskiner. Men det kom alt sammen fra Wu, eller rettere fra den tykflydende, violette væske.

Arlo forsøgte at komme i tanker om andre væsker, der frembragte den slags lyde. Havet kunne larme, når store bølger slog mod en klippekyst. Olie sydede på en stegepande. Men det eneste, der lød som bjælder, det var bjælder. Og så det violette snask.

Skolesygeplejersken – en ældre kvinde med dinglende, turkise øreringe – gik i gang med at sprøjte et eller andet på Wu med en plasticflaske og prøvede så at gnutte det fedtede stads af med brune papirservietter.

Arlo vidste godt, at det var uhøfligt at stirre, men han kunne ikke lade være. Han var dybt fascineret.

”Luk øjnene, min ven,” sagde sygeplejersken, lige inden hun sprøjtede Wu i ansigtet. Hvad det så ellers var, så krævede det knofedt at skrubbe det af, og ved hvert eneste skrub dinglede bjælderne.

På et tidspunkt åbnede Wu det ene øje og så Arlo, der sad og fulgte med. Sygeplejersken fulgte hans blik, sukkede dybt og skubbede døren i.

Arlo så op, da hans mor kom tilbage med skoleinspektøren, som var en mand med skæg og blå seler. ”Nå, Arlo Finch. Lad os nu se, om vi kan finde en klasse til dig.”

Klasselærerinden i sjette hed Mrs. Mayes. Hun havde en halskæde på med store træperler og en kjole med mindst hundrede knapper.

Til Arlos lettelse skulle han ikke præsentere sig selv for klassen, sådan som han havde gjort på de andre skoler. Mrs. Mayes bad ham bare om at finde sig en tom plads, mens de afsluttede matematik-timen. De var ved at lære om multiplikation af brøker, og det var noget, Arlo kunne i forvejen.

Efter ti minutter gik døren op, og Henry Wu trådte ind. Det

meste af det violette stads var blevet skrubbet af, men der var stadig spor af det omkring ørerne. De andre i klassen hujede og grinede ad ham.

Men der var ingen, der var chokerede. Ungerne syntes, at det var morsomt, men ikke usædvanligt, og det undrede Arlo.

I de andre skoler, hvor Arlo havde gået, ville man have sagt ”Hvad er der dog sket med dig?”, hvis en elev kom ind i klassen med violet maling i hele hovedet. Men her lod det til, at alle vidste præcis, hvad der var sket. Og mange af dem syntes, at det var hysterisk morsomt.

Mrs. Mayes tyssede på klassen. ”Så er det nok. Sæt dig, Henry.” Men børnene fortsatte med at fnise og hviske til hinanden.

Wu gik hen og satte sig på sin plads henne ved vinduet. Det dinglede, når han gik, lidt ligesom en kat med bjælder i halsbåndet. Børnene prøvede på at lade være med at grine, men det blev det selvfølgelig kun endnu morsommere af.

Da han fik sat sig, sad han så ubevægelig som muligt.

Arlo sad på rækken lige bag ham, så han kunne høre, hvad der blev sagt, da en mørkhåret pige med fregner lænede sig over mod Wu og hviskede: ”Hvad i alverden tænkte du på? Læste du ikke, hvad der stod i Håndbogen?”

”Selvfølgelig gjorde jeg da dét,” hviskede han tilbage. ”Jeg ville bare gerne have en i et glas.”

”Du får mærket for at *Iagttag*, ikke for at *Indsamle*.” Sådan som hun sagde ordene, var Arlo temmelig sikker på, at de var skrevet med stort. ”Bare lav en tegning næste gang.”

”*Indra!*” sagde lærerinden, og det var *i hvert fald* med stort. Og udråbstegn.

”Undskyld, mrs. Mayes.” Det lød, som om det var en sætning, Indra havde sagt mange gange før.

Klassen vendte tilbage til brøkerne, mens Arlos hjerne arbejdede

på højtryk. Hvad var det, Wu havde prøvet på at putte i et glas? Hvad var det violette, fedtede stads for noget? Og hvornår var der frikvarter?

Det sidste spørgsmål blev besvaret først. Da klokken ringede, og alle børnene strømmede ud af klassen, rykkede Arlo lidt til siden og hørte, hvordan flere af drengene drillede Wu, når de passerede ham. De kaldte ham bjældesmølf og sagde andre ting, Arlo ikke forstod. De var ikke ondskabsfulde – bare lidt overstadige – og Wu lod ikke til at tage sig af det.

På et tidspunkt rystede Wu sig som en våd hund bare for at demonstrere, hvor meget bjældeklang der var tilbage.

Arlo var kun glad for, at det var Wu og ikke ham, der fik opmærksomhed. Han vidste af erfaring, at den første dag i en ny skole kunne være en smule anstrengende. Men takket være den violette hændelse var der ingen, der interesserede sig for ...

”Hvordan kan det være, at I flyttede til Pine Mountain?” spurgte Indra, som pludselig stod lige ved siden af ham. ”Der er aldrig nogen, der flytter *til* Pine Mountain. De sidste, der gjorde, var mig og min familie, og det er tre år siden. Og det var kun, fordi den gamle læge døde, og byen havde brug for en ny.”

”Hvad døde han af?” spurgte Arlo.

”Han var ude at samle svampe, og det skal man være forsigtig med, for de spiselige svampe ligner til forveksling de giftige. Og så blev han angrebet af en bjergløve. Han løb fra den, men faldt ud over en klippekant og ned i en iskold flod. Og han var femogfirs. Så det var sådan set en kombination af uheldige omstændigheder.” Mens hun talte, samlede hun sit fyldige hår og satte en elastik i det. ”Så hvorfor flyttede I til Pine Mountain?”

”Min mor er født og opvokset her,” svarede Arlo. ”Vi har et hus ude på Green Pass Road.”

”Så må du hellere passe på,” sagde Merilee Myers, en høj pige med slangekrøller. Hun talte med en sjov, syngende stemme, som om hver eneste sætning var et lille digt. ”Der bor en psykopat på Green Pass Road. Han samler på døde dyr, som han udstopper og sælger.”

Arlo var klar over, at det var onkel Wade, hun talte om. Men han sagde bare: ”Okay.”

Da Wu sluttede sig til dem, pegede Indra på Arlo. ”Vi har lige advaret ham om de giftige svampe.”

”Og om psykopaten på Green Pass Road,” sagde Merilee.

”Han har et skur omme bag sit hus,” sagde Wu. ”Og sidste år sneg Russell Stokes sig helt hen til det og kiggede ind, og han så ham udstoppe en kronhare.”

”Hvad er en kronhare?” spurgte Arlo.

Indra, Wu og Merilee så på ham, som om han havde sagt ”Hvad er en postkasse?” eller ”Hvad bruger man en tandbørste til?”

Arlo blev helt flov. Var der noget vigtigt, han var gået glip af, fordi han havde skiftet skole så mange gange? Var Arlo Finch den eneste skoleelev i hele verden, der ikke vidste, hvad en kronhare var?

”Det er en kanin med gevir,” sagde Wu.

Okay, sådan en kunne Arlo sådan set godt forestille sig. Men han kunne ikke rigtig se, hvordan den kunne hoppe omkring med horn på hovedet. Og hvordan bar den sig ad med at komme ned i sit kaninhul? Boede kaniner overhovedet i huller, eller var det kun harer? Det var ved at gå op for Arlo, at han faktisk ikke vidste ret meget om vilde kaniner og slet ikke vilde kaniner med gevir.

”Det bringer supermeget uheld at dræbe en kronhare,” forklarede Wu. ”Det er det samme som at knuse tusind spejle.”

”Eller gå under hundrede stiger,” sagde Indra.

”Eller at lege med tændstikker,” sagde Merilee.

Arlo spurgte sig selv, om det med tændstikkerne mon ikke snarere

var en dårlig idé end noget, der bragte uheld. Men ... ”Han dræber dem ikke,” forklarede han. ”Han slår ikke dyr ihjel. Han finder dyr, der allerede er døde, og får dem til at se ud, som om de stadig er levende.”

Indra kneb øjnene sammen. ”Hvor ved du det fra?”

”Det er noget, jeg har læst i en bog,” sagde Arlo. (Det var løgn).

”Han er en taksidermist.” (Det var ikke løgn).

Det lod til, at de var tilfredse med hans svar, men for en sikkerheds skyld skyndte han sig at skifte emne. Han pegede på Wus øre, som stadig så lidt violet og klæbrigt ud. ”Er det ikke noget, du skal have gjort noget ved?”

”Jeg tager et bad, når jeg kommer hjem,” svarede Wu.

”Almindelig sæbe dur ikke til noget,” sagde Indra. ”Du bliver nødt til at bruge regnvand eller endnu bedre, hjorteurin. Der står alt, hvad du har brug for at vide om elverbiller på side seksoghalvfems i Håndbogen.”

Arlo *ville* ikke spørge, hvad elverbiller var. Men så spurgte Wu ham: ”Har I sådan nogle dér, hvor du kommer fra?”

”Selvfølgelig har de dét,” sagde Indra, før Arlo kunne nå at svare. ”Elverbiller kommer fra De Lange Skove, og De Lange Skove er alle vegne.”

”Ikke i det ydre rum.”

”Nej, selvfølgelig ikke i det ydre rum. Men alle andre steder.”

Hver gang han fik svar på noget, så var der tre nye spørgsmål, Arlo ville stille. Hvad var Håndbogen? Hvad var De Lange Skove? Hvordan får man fat i hjorteurin?

Men så ringede det ind. Han måtte vente til frokostpausen.

Samme morgen, inden han tog af sted, havde Arlo pakket en kalkunsandwich, et æble og en juicebrik – samme madpakke, som han havde med i skole hver eneste dag, da han boede i Chicago. Men da

han satte sig ved det lange bord i kantinen, var han hundesulten. Han nåede at blive færdig med sin sandwich, inden han havde fået sugerøret stukket i juicen.

Da han så sig omkring, gik det op for ham, at de andres madpakker var mindst dobbelt så store som hans. Der var mange, der havde to sandwicher med. Andre havde store plasticskåle med ris eller nudler. Merilee havde et helt salathoved og en plasticflaske med dressing med.

Der blev ikke snakket meget omkring bordene. Det eneste, man hørte, var gumlen, smasken og udpakning.

”Er du slet ikke sulten?” spurgte Wu, da han gik i gang med en grillkylling fra supermarkedet.

”Jo,” indrømmede Arlo. ”Hvorfor er jeg så sulten?”

”Det er højden,” sagde Indra, mens hun smurte et eller andet gult på en skive mørkt brød med kerner i. ”Vi er tre tusind meter over havets overflade, så lufttrykket er lavt, og det betyder, at kroppen har brug for flere kalorier. Din krop er som et bål, der hele tiden skal have mere brænde.”

Hun tilbød ham en skive af sit underlige brød, men Arlo takkede pænt nej.

Wu pegede på Arlo med et saftigt kyllingelår. ”Var du med i en patrulje, da du boede i Chicago?”

”Mener du en gadebande? Nej, jeg havde ikke noget at gøre med banderne. Jeg var med i en genbrugsklub, hvor vi sorterede pap og papir for at slippe af med det med tyggegummi på.”

Indra forklarede: ”Wu vil gerne vide, om du går til *ranger*.”

”Hvad betyder det?” spurgte Arlo og tog en bid af sit æble, mens han ventede på at blive hånet for sin uvidenhed.

Indra og Wu så på hinanden med slet skjult begejstring.

”Hvad skal du lave i aften?” spurgte Indra.

”Det ved jeg ikke,” svarede Arlo og gumlede på sit æble. ”Lektier?”

”Vi får aldrig lektier for om tirsdagen,” sagde Wu. ”Tirsdag aften er ranger-aften. Skal du med?”

”Ja, det bliver du altså nødt til,” insisterede Indra. ”Det er klokken syv i kirken.”

Arlo ville gerne have spurgt om, hvilken kirke det var, og hvad han skulle have med, og hvad det egentlig var, de skulle, men han var bange for at virke dum eller bange eller kedelig, så han slugte den sidste bid af æblet og sagde: ”Okay. Den er jeg med på.”